

РЕШЕНИЕ

№ 4020

гр. София, 13.06.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 11.06.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоил Томов, като разгледа дело номер **4806** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 и сл. вр. със ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на „Т. К. 2007“ ЕИК[ЕИК] с адрес на управление [населено място], кв.Ч. [улица] срещу Национална агенция по приходите /НАП/ с искане да се осъди последната да заплати сумата от 2030лв., представляващи разноски за адвокатско възнаграждение по нахд №3559/2018г. по описа на РС-София, с което е отменено наказателно постановление №F362374 от 22.12.2017г. издадено от ТД на НАП, която сума се претендира ведно със законната лихва от предявяването на иска.

Исковата молба се поддържа от адв.Х., който по изложените съображения в същата и в представеното становище от 28.05.2019г. по отговора на исковата молба –моли да се уважи. Претендират се разноски и в настоящето производство.

Ответникът –чрез юрк.Б., оспорва иска по основание и размер и моли да се отхвърли. Позовава се на изложените съображения в отговора на исковата претенция.

Представителят на СГП- прокурор Т.- изразява становище за неоснователност на исковата претенция.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не са спорни следните факти, които се установяват и от преписката на приложеното дело:

1. Наказателно постановление №F362374 от 22.12.2017г. издадено от ТД на НАП е отменено с решение от 18.01.2019г. по нахд №3559/2018г. по описа на СРС, което е

влязло в сила.

2. По нахд жалбата е депозирана от упълномощения адв.Х. с пълномощно на л.10 пр.дело. Същият се е явил в проведените 2 съдебни заседания и е представил по същество писмени бележки.

3. Видно от договор за правна помощ на л.10 гръб за процесуално представителство е платена сумата от 2030лв. към момента на подписване на същия 17.01.2018г..

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО от правна страна СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Съгласно разпоредбата на чл.203, ал.1 от АПК граждани и юридически лица могат да претендират вреди от незаконосъобразни актове, отменени по надлежния ред. В настоящата хипотеза претенцията е заявена от ЮЛ и следва от отмененото НП. Въпросът дали същото е незаконосъобразен акт по смисъла на чл.203, ал.1 от АПК в съдебната практика е бил спорен, но понастоящем е решен със задължителното тълкувателно решение, което следва да се съобрази. В тази връзка видно от ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ №1 от 15.03.2017г. по тълкувателно дело №2/2016г. на ВАС–„при предявени пред административните съдилища искиове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.“.

По делото се установи, че в производството по нахд ищецът в качеството си на жалбоподател е упражнил своето право на процесуална защита чрез адвокат. За да се уважи претенцията по реда на ЗОДОВ е достатъчно да се установи причинна връзка на вредата с отменения акт, като не се изисква ищецът да е положил усилия за предотвратяване на вредата т.е. например да не се е представлявал от адвокат, а от юрисконсулт на ТД или лице с юридическо образование. Безспорно разходът за адвокатски хонорар –видно от задължителното ТР е пряка вреда, която подлежи на обезвреда.

Следва да се има предвид, че правото на адвокатска защита е конституционно закрепено – чл.56 от КРБ, както и се упражнява по силата на Закона за адвокатурата, поради което за упражняването му следва да се регламентират гаранции, а не да се въвеждат рестрикции. Това право се упражнява безусловно т.е. не е обусловено от изискването вкл. ако се касае за ЮЛ същото да няма юрисконсулти. Подобна регламентация в ЗА няма, както и би била дискриминационна. Правото на ЮЛ е да избере в производството пред СРС жалбата му да бъде изготвена от адвокат, както и да бъде поддържана в съдебното заседание от адвокат. Мотивите за този избор са ирелевантни- дали сложността на производството е завишена, дали се нуждае от компетентно съдействие, тъй като неговите юрисконсулти имат познания в основната област, не и в сферата на административното наказване и т.н.. Следва да се има предвид, че е неотносимо и на какво основание е отменено НП, поради материална или процесуална незаконосъобразност, или напр. при настъпването на обективна причина- изтичане на давностен срок. При всяка една хипотеза от отменено НП –се дължи обезвреда в размер на платеното пред РС адв.възнаграждение. Трябва да се маркира, че не е уреден законодателно въпроса с прекомерността на това възнаграждение, предвид това, че се прави пред съда, който го присъжда като разноска. Известно е, че в производството пред РС разноски не се дължат, поради което дори да е прекомерен този хонорар–възражение не може да се направи. Подобно възражение е недопустимо и пред настоящата инстанция, поради което де

lege ferenda следва да се регламентира.

По доводите на ответника в писмения отговор и по същество изложени от юрк.Б.: доказването на вредата –не е обвързано с установяването на конкретни задължения при счетоводното отчитане на сумата като разход от ЮЛ. Достатъчно е да се установи, че ищецът е платил адвокатския хонорар -конкретно от 2030лв. за защита, която е осъществена по нахд, което плащане се доказва именно от представения договор за правна защита, в която част на отразеното плащане на сумата към подписването му -има характер на разписка за получената сума. Не се изисква и да се установи, че пълномощникът е отчел разхода. Това са обстоятелства, които са ирrelevantни към фактическия състав на чл.1 от ЗОДОВ. Критерият е дали има вреда като направен разход за адвокатско възнаграждение, а не като отчетен счетоводно разход. Дори и да има конкретни несъответствия –те не могат да се обвържат с последицата да не се уважи претенцията. Във връзка с последното следва да се маркира, че както съставът не проверява при присъждането на разноските дали хонорарът от 375лв. е отчетен от ЮЛ и от адвоката, защото е неотносимо, така и не подлага на подобен анализ получената сума от 2030лв. по нахд.

Следователно- всичките елементи от фактическия състав за уважаване на предявената искова претенция са налице –пряка и непосредствена вреда, незаконосъобразен акт и причинна връзка, поради което следва същата да се уважи, като се осъди ответникът за претендираната сума от 2030лв., ведно с лихвата от датата на исковата молба т.е. от 02.05.2019г..

Предвид изхода от спора – следва да се присъдят на ищеца и направените по делото разноски –д.т. от 25лв. –л.2 и по договор за правна помощ изплатено адв.възнаграждение в размер на 375лв. /л.7гръб/ или общо 400лв..

С оглед изложеното – СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

По искова молба на [фирма] ЕИК[ЕИК] с адрес на управление [населено място], кв.Ч. [улица]

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите /НАП/ да заплати на ищеца [фирма] сумата от 2030лв., представляващи разноски за адвокатско възнаграждение по нахд №3559/2018г. по описа на РС-София, с което е отменено наказателно постановление №Ф362374 от 22.12.2017г. НАП, ведно със законната лихва от предявяването на иска 02.05.2019г..

ОСЪЖДА НАП да заплати сумата от 400лв. на ищеца разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му. Да се изпратят преписи на страните.

След влизане в сила на решението -да се върне приложеното нахд за послушване.

Съдия: